

A kirobbanóan sikeres regénysorozat újabb részei!

BÉBIC SŐSZÖK KLUBJA

5. Dawn és a szörnyű hármás

6. Kristy nagy napja

NETFLIX

NETFLIX SOROZAT

Világszerte több száz milliós
rajongótábor!

fine selection

ANN M. MARTIN

ANN M. MARTIN

**BÉBIC SŐSZÖK
KLUBJA**

5. Dawn és a szörnyű hármás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Dot néninek

E L S Ó

★ Fejezet ★

A Bébicsőszök Klubja. Nem én alapítottam, és nem is én vezetem, de én vagyok a legújabb tagja. A nevem Dawn Schafer, én volnék az ötös számú bébiszitter. A többi lánynak a klubban tisztségei is vannak, mint például Mary Anne Spiernek, aki a titkár, vagy Claudia Kishinek, aki az alelnök. De én csak én vagyok.

A klub a legfontosabb dolog az életemben. Ha nem lenne, most egész biztosan nem egy bébiszittermegbízásra bicikliznék. És ha nem kapnék bébiszittermunkákat, akkor nem is ismernék ilyen sok embert Stoneybrookban.

Tudjátok, még csak pár hónapja élek Connecticutban. Múlt januárig Kaliforniában laktam a szüleimmel és a kisöcsémmel, Jeff-fel. De múlt ősszel anya és apa elváltak, és anya úgy döntött, hogy visszaköltözünk a szülővárosába. A szülei még mindig itt élnek. Így hát karácsony után Jeffet és engem kiszakítottak a meleg, napsütéses Kaliforniából, és áttelepítettek ide a hideg, latyakos Connecticutba, ahol (eddig) az én ízlésemnek sose volt elég meleg az időjárás.

Utálom a hideget. Azokon a napokon, amikor alig pár fok van, szó szerint kiabálni szoktam a meteorológussal. Amikor viszont felmelegszik az idő, gratulálok neki, és bocsánatot kérek a kiabálásért.

Még mindig nem értem, hogy mi olyan nagy szám az új-angliai telekben. Otthon, Kaliforniában csak egy évszak van: nyár. És szerintem ez csodálatos. Imádtam a tengerpartot, a napsütést és azt, hogy karácsonykor 27 °C van. Azon töprengtem, vajon miért akarná bárki megszakítani a meleg időjárást három másik évszakkal.

Aznap délután a Pike családnál bébicsöszködtem. Pike-éknak nyolc gyerekük van – és közülük hárman ikrek! De nem kell mindannyiukra vigyáznom. A hármas ikrek, akik kilencéves fiúk, hokedzésen lesznek (az én öcsém, Jeff is ott lesz), a nyolcéves Vanessa pedig hegedűórán. Így hát maradt Nicky, aki hét, Margo (hat), Claire (négy) és Mallory, aki tízéves, és általában sokat segít.

Amikor megérkeztem Pike-ékhoz, leparkoltam a biciklimmel a kocsifelhajtó oldalán, majd becsöngettem.

– Majd én nyitom! Majd én nyitom! – hallottam a kiáltást odabentről.

Azzal Claire, a legkisebb Pike gyerek kitartha az ajtót. Imádja ki nyitni az ajtót és felvenni a telefont.

– Szia, Claire! – üdvözöltem kedvesen.

Claire hirtelen zavarba jött. Bekapta az ujját, és a földre szegezte a tekintetét.

– Szia! – felelte.

– Dawn vagyok. Emlékszel rám?

Claire bólintott.

– Bejöhetek?

Ismét bólintott.

Ahogy beléptem az ajtón, Mrs. Pike rohant le a lépcsőn.

– Ó, te vagy az, Dawn. Nagyszerű! Épp időben. Hogy vagy?

– Jól, köszönöm – válaszoltam.

Nagyon kedvelem Mrs. Pike-ot. Tele van energiával, és imádja a gyerekeit. (Gondolom, muszáj neki.) Türelmes és vicces, és szinte sosem kiabál. Ő és Mr. Pike nagyon kedvesek voltak a családukhhoz, mióta ideköltöztünk.

– Csak a könyvtári bizottság találkozájára megyek. A könyvtár számát az üzenőfalra hagytam a telefon mellett. Ha bármire sükséged lenne, hívj nyugodtan, kérd, hogy kapcsolják a Prescott termet, és mondd, hogy a gyűlésen vagyok, rendben?

– Oké.

(Mrs. Pike mindig nagyon jól szervezett. Minden bébiszitter álma.)

– A telefonszámok vészhelyzet esetére a szokásos helyen vannak, és a gyerekek nassolhatnak, ha megéheznek, de csak egy kicsit. Nem sokkal öt után itthon leszek. Jó lesz így?

– Tökéletes. A bébicsőszök klubgyűlése fél hatkor kezdődik.

Nagyon szakszerűen működik a klubunk. Hetente háromszor találkozunk, hogy megtárgyaljuk a klub ügyeit, és fogadjuk a hívásokat. (Nagyon sok megkeresés érkezik.) Az elnökünk Kristy Thomas. Az egész klub az ő ötlete volt.

Az alelnök Claudia Kishi, akinek nagyon jó ízlése van, és igazán kifinomult. A Kristyékkel szemben lévő utcában lakik. Claudia szobájában tartjuk a gyűléseket, mert neki van saját telefonja. Claudia japán származású és gyönyörű. Utálja a sulit, de imádja a művészeteket és a rémtörténeteket. De kissé nehéz hozzá közel kerülni.

A klub pénztárosa Stacey McGill. Stacey néhány hónappal előttem költözött Stoneybrookba, így ez legalább közös bennünk. Ő New York Cityből érkezett, és tudom, hogy nem volt könnyű hozzászoknia a kisvárosi élethez. Néha szoktunk erről beszélni.

Aztán ott van Mary Anne Spier. Ő ismertetett össze Kristyvel, Claudiával és Stacey-vel. Ő a klub titkára, és ő felel a Bébicsőszök Klubjának nyilvántartásáért, amiben a megbízásaink mellett az ügyfeleink telefonszámát, címét és ehhez hasonlókat vezetjük. (Ráadásul ebbe a füzetbe írjuk fel azt is, hogy mennyi pénzt kerestünk. Ezért a részért Stacey felel.)

A Bébicsőszök Klubjának egy naplója is van. Kristy ragaszkodik hozzá, hogy minden egyes munkánkról írjunk egy bejegyzést, és ahhoz is, hogy pár naponta elolvassuk a többiek jegyzeteit is. Így képbe kerülhetünk azzal, hogy mi zajlik a családoknál, akiknél bébicsőszöködünk.

A legfontosabb tudnivaló Mary Anne-ről (legalábbis, ami engem illet), hogy ő az új legjobb barátom. (A régi legjobb barátom Sunny Winslow volt Kaliforniában.) Mary Anne Kristy Thomas szomszédja, és mióta az eszébe jutott, Kristy volt az egyetlen legjobb barátja. Most viszont már én is Mary Anne legjobb barátja vagyok.

Egy örülden váratlan dolog történt épp azután, hogy Mary Anne és én megismerkedtünk. Kiderült, hogy az apukája és az anyukám együtt jártak középiskolába. Ráadásul randiztak is – egész sokáig. Nagyon odáig voltak egymásért. Mary Anne-nel megtaláltuk a romantikus szövegeket, amiket egymás végzős évkönyvébe írtak.

Ami viszont ennél is csodásabb, hogy most újra randizni kezdtek! (Mary Anne anyukája meghalt, amikor Mary Anne még nagyon kicsi volt.) Mary Anne és én alig hisszük el, hogy a szüleink összejöttek. Annyira izgi! Mr. Spier egy szigorú, magányos ember, akire nagyon ráfér, hogy egy kis öröm is legyen az életében (és hogy Mary Anne-en kívül valami más is járjon a fejében, mivel ő az egyetlen gyereke). Az én anyukám pedig nagyon szomorú volt a válás óta. Neki is kell egy kis szórakozás.

Mrs. Pike már felvette a kabátját és a sapkáját, és bedobált pár dolgot a táskájába.

– Mallory az emeleten írja a leckéjét – magyarázta –, de nemsokára lejön majd. Szeretne találkozni veled. Margo a játszószobában van az alagsorban, Nicky pedig Barrettéknél játszik Büttyökkel. Ismered Barrettéket?

Csóváltam a fejem.

– Pár házzal arrébb laknak, felétek. A mi gyerekeink és az ő gyerekeik folyton egymásnál lógnak. Nicky egy ponton valószínűleg áthozza majd a barátját. De nem kell emiatt telefonálnod Mrs. Barrettnel. Nagyon laza, és amúgy is sejti majd, hogy itt van a fia.

– Rendben – feleltem.

– Azt hiszem, ennyi. – Mrs. Pike lehajolt, hogy megpuszilja Claire-t. – Nemsokára jövök, tökmag – búcsúzott. – Vedd fel a dzsekidet, ha kimész! Hűvös van ma. – (Mikor nem?!) Még felkiabált az emeletre Mallorynek, és az alagsorba is Margónak, hogy szóljon nekik, hogy elindul – és már ott sem volt.

Claire-re néztem.

– Menjünk, nézzük meg, mit csinál Margo, rendben?

Claire bólintott, majd lementünk a játszószobába.

Margo épp táncolt. Egy régi, nagy szalmakalapot, egy hosszú, fátyolszerű, gyöngyös ruhát és sálakat viselt, és a maximum hangerőn bömbölő *Paff, a bűvös sárkányra* táncolt. Amikor tudta a szöveget, azt is hozzátárogta.

Claire és én lehuppantunk a kanapéra, és úgy tettünk, mintha mi lennénk a közönség. Amikor a dal véget ért, Margo mélyen meghajolt, mi pedig Claire-rel együtt hangosan tapsoltunk neki.

– Bravó! – kiáltottam.

– Bravó! – követte a példámat Claire is.

Margo még egyszer meghajolt.

Kopogó lépteket hallottam a konyhából, majd Mallory lekiabált:

– Szia, Dawn! Mennyi nyolcszor hét?

– Szia, Mal! – kiáltottam vissza. – Ezt te is tudod.

– Ötvenhat? – kérdezte.

– Pontosan! – feleltem.

– Kösz! – Azzal visszatért a leckéjéhez.

Margo közben elindította a *Józsai bácsi a tanyámt*, és ezzel kezdetét vette az újabb előadás. Claire csatlakozott hozzá, ő adta ki az állathangokat. Amikor végeztek, Mallory ismét lekiáltott a konyhából.

– Kész a házim – jelentette be. – Ehetek édességet, Dawn?

– Persze – feleltem. – Claire, Margo és én is eszünk valamit.

Mind a négyen helyet foglaltunk Pike-ék konyhaasztalánál, és müzliszeleteket rágcsáltunk.

– Szóval, Dawn – kezdte Mallory –, hogy áll a régi-új házatok?

Claire és Margo kuncogtak. Mallory „régi-új” háznak keresztelte el az otthonunkat, és a kislányok szerint ez vicces, de Mallorynek igaza van. Tényleg egy régi-új házban élek. Anyának, Jeffnek és nekem új, de igazából 1795-ben építették. Én imádom, bár elég sötét van benn, és a lépcső nagyon szűk, az ajtófélfák pedig alacsonyak, mivel az emberek is sokkal alacsonyabbak voltak 1795-ben. Tetszik a gondolat, hogy egy olyan házban élek, amiben sok másik ember is lakott – olyanok, akiknek az élete során történt az 1812-es brit-amerikai háború, az amerikai polgárháború és az Emancipációs Kiáltvány, az első repülőgép, a nagy gazdasági világválság vagy épp az első űrhajó építése is. Tök izgi.

Le merném fogadni, hogy a házunkból egy titkos alagút vezet valahová. Talán része volt a Föld Alatti Vasút mozgalomnak. Mary Anne és én egy nap majd rendszeren felfedezzük. Végigkopogtatunk

majd a falakon, és megnyomkodjuk a lambériát, hátha valami előugrik vagy kinyílik. Úgy tervezzük, hogy a padlást is átkutatjuk. Talán találunk egy régi naplót vagy valami ilyesmit.

Magamban elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, hogy anya is csatlakozni akar majd a ház felfedezéséhez. Imádja az ilyen dolgokat. Szerinte nagyon romantikus, anya pedig egy igazán romantikus személyiség. Ez az egyik ok, amiért Mr. Spier annyira szerette őt, amikor gimisek voltak. Tudjátok, mit csinált? Elrakta azt a fehér szalaggal átkötött rózsát, amit Mr. Spiertől kapott a végzős báljuk estéjén. Lepréslte az évkönyve oldalai közt. És még mindig ott van. Mary Anne-nel találtuk meg.

– A régi-új házzal minden rendben – feleltem.

Mallory rám vigyorgott, és felhúzta a szemöldökét.

– És hogy van az anyukád? – kérdezte jelentősegteljesen.

Mallory tudott anyukámról és Mr. Spierről, és imádott pletykákat hallani róluk. Leginkább a gimis szerelmük érdekelte, és az, hogy mi választotta szét őket. Elmondtam neki mindent, amit tudtam, bár őszintén szólva az nem sok. Többször is faggattam anyát, hogy ő és Mary Anne apukája miért vetettek véget a kapcsolatuknak. Ahhoz volt valami köze, hogy anya szülei nem fogadták el Spieréket, mivel nem igazán volt pénzük (anya szüleinek pedig rengeteg pénze van), de nem ismertem a teljes történetet.

– Drágám – felelte –, ez nem igazán érdekes.

– Szerintem az. Szerettétek egymást, de főiskolára mentetek, és többé sosem találkoztatok. Szerintem ez romantikus... és szomorú.

– Az útjaink egyszerűen nem keresztezték egymást. Nem ugyanakkor volt iskolai szünetünk. Nyaranta én Kaliforniában maradtam és dolgoztam. Karácsonykor pedig a nagyival és papával a Bahamákra utaztunk.

– De sose gondoltál Mr. Spierre?

– De, néha igen. De nagyon fiatalok voltunk. Új életet kezdtünk, új dolgok érdekeltek minket. Nagyon lefoglalt minket az iskola. Aztán én találkoztam az apáddal, és Mr. Spier találkozott Mary Anne anyukájával. Innentől pedig ismered a történetet.

De még mennyire. A történet úgy folytatódik, hogy az anyám és az apám összeházasodtak, boldogtalanok lettek, és elváltak. Nem illettek össze. Apa borzasztóan rendszerető. Anya pedig őrült – nem gonosz módon őrült, inkább olyan „szórakozott professzor” típus.

Jeff és én már hozzászoktunk, hogy a keverőtálat az ágyneműtartóban találjuk, ahogy ahhoz is, hogy néha rajtakapjuk anyát, amint olyan ruhákat próbál megfoltozni, amiket már két éve kinőttünk. Bár már hónapok óta a régi-új házban élünk, még mindig van egy gigantikus méretű kartondobozhalom az étkezőben, amiből még nem pakoltunk ki. Időről időre fogom magam, és nekiállok átnézni egyet, de ilyenkor anya mindig beront, és rám szól:

– Dawn, ne törődj azzal, drágám! Majd én megcsinálom.

De végül sosem csinálja.

Anya amúgy igazán szuper, de a szokásai miatt nagyon eltávolodtak egymástól apával. Nem azt mondom, hogy a válás az ő hibája volt. Csak azt, hogy anya nagyon rendetlen, apa pedig nem bírta ezt elviselni.

De ezt nem mondtam el Mallorynek. Csak annyit, hogy:

– Anya jól van. Még mindig Mr. Spierrel találkozgat.

– Juhú! – örvendezett Mallory.

– És elkezdett munkát keresni. Folyton interjúkra jár, és...

Ekkor azonban félbeszakított minket egy puffanás és jajgatás hangja, ami úgy tűnt, hogy a veranda felől jön. Mallory és én összeszenéztünk.

– Hát ez meg mi volt? – kérdeztem.

Az ajtóhoz szaladtunk. Nicky Pike állt ott egy vele egykorú fiúval és egy kerek arcú, copfos kislánnyal, aki épp sírt.

– Suzi! – kiáltott fel Mallory. – Ez itt Suzi Barrett – tájékoztatott engem. – Ő pedig itt Bütyök, a bátyja.

– Elesett, amikor a lépcsőn jött felfelé – magyarázta Bütyök. – Szerintem lehorzsolta a térdét.

Dacolva a hideggel kisiettem a házból, és felhajtottam Suzi nadrágját. Valóban, az egyik térdé vérzett, de nem tűnt vészesnek.

– Dawn vagyok, Suzi – mutatkoztam be neki. – Gyere be, segíték kitisztítani a sebedet, és keresek neked egy ragtapaszt.

– Köszí – felelte Suzi könnyek közt.

– Dínós ragtapaszaink vannak – tette hozzá Nicky segítőkészen.

Találtunk is egyet, én pedig óvatosan leragasztottam vele Suzi horzsolását. Annyira tetszett neki, hogy felhajtotta a nadrágja szárát, és úgy is hagyta, hogy mindenki láthassa a ragtapaszt.

Suzi és Bütyök Pike-éknál maradtak a délután hátralevő részében. Suzi Claire-rel és Margóval együtt nézte a *Szezám utcát*, Mallory pedig segített Nickynek és Bütyöknek dinoszauruszfalut építeni. (Nekem nem sikerült rájönnöm, hogy az micsoda.)

Mrs. Pike 17:15-kor ért haza, úgyhogy ideje is volt indulnom a Bébicöszök Klubjának gyűlésére. Elbúcsúztam a gyerekektől, felpatantam a bringámra, és sietve tekerni kezdtem, mivel úgy döntöttem, először Mary Anne-hez megyek, és összeszedem őt a gyűlés előtt.

Amikor Spierék házához értem, ráfordultam a kocsifelhajtójukra, majd lefékeztem és megálltam. Miközben az oldaltámasszal vacakoltam, Mary Anne kirohant a bejárati ajtón, és keresztülvágtatott a gyepen.

– Nem fogod kitalálni, mi történt! – kiáltotta. – Nagyszerű híreim vannak!

MÁ S O D I K

★ Fejezet ★

Mary Anne barna haja csak úgy lobogott, miközben felém rohant.

– Micsoda? Mi az? – kérdeztem izgatottan.

– Apa most telefonált. Szólt, hogy ne várjam meg a vacsorával.

– Azaz? – sürgettem.

– Azért nem kell megvárnom, mert anyukáddal találkoznak!

– Egy újabb randi! – sikítottam. – Fantasztikus! Hát ez nagyon izgi.

Mary Anne behunyta a szemét, és felsóhajtott.

– Aha. A randi ötlete is a pillanat hevében jött, ami szintén jó jel.

Apa nem szokott csak úgy autóba pattanni, és dolgokat csinálni. Hetekig tervezget mindent. De azt mondta, hogy öt perccel korábban támadt ez az ötlete, felhívta anyukádat, megkérdezte, hogy vacsorázna-e vele, majd utána telefonált nekem. El se hiszem.

Az órámra pillantottam.

– Mindjárt 17:30 – szólaltam meg. – Indulnunk kell Claudiához.

Mary Anne-nel sétálni kezdtünk az utca túlsó oldala felé, de ő nem szólt semmit, csak sóhajtozott. Örömeiben.

Tudtam, hogy mi az oka Mary Anne boldogságának. Az anyukám ugyanis elterelte Mr. Spier gondolatait Mary Anne-ről. Mr. Spier korábban egy csomó szabályt hozott Mary Anne-nek: be kellett

fonna a haját, és azokat a ruhákat kellett hordania, amiket az apukája vett neki; vacsora után nem telefonálhatott; este kilencre haza kellett érnie; a bébiszitter fizetése felét be kellett tennie a bankba stb., stb. Rettenetes volt.

A változások akkor kezdődtek, amikor „újra megismerte” az anyukámat, de mostanra teljesen új apa lett belőle. Megengedte Mary Anne-nek, hogy kontaktlencsére cserélje a szemüvegét. Engedi azt is, hogy elköltse a bébiszitter-fizetését, ha cserébe megtakarítja a zsebpénzét, és mivel már nem Mr. Spier veszi a ruháit, látnotok kellene, mire költi Mary Anne a pénzét. Bár nem úgy néz ki, mint Claudia vagy Stacey, akik teljesen vad szettekkel hordanak, például szűk, fekete nadrágot és rikító színű pólót, de, nos, például amikor Kishiék pázsitján sétáltunk keresztül, Mary Anne épp élete első melegítőpulcsiját és farmerjét viselte. És szuperül nézett ki!

– Tudod, mibe akarok belevágni? – kérdezte Mary Anne hatalmas mosollyal az arcán.

– Na?

– Le akarom cserélni a dekorációt a szobámban.

– Na ne! Komolyan?

– Komolyan. Korábban azt gondoltam, csak akkor lesz erre esélyem, ha az apám teljesen elveszti az eszét. De úgy tűnik, ez meg is történt: az anyukád elvette az eszét.

– Na, kösz szépen! – kiáltottam fel.

– Ó, tudod, hogy értem. Szerintem ez nagyszerű!

– Nagyszerű, hogy ő és anya randizgatnak, vagy nagyszerű, hogy elvesztette az eszét?

Mary Anne felnevetett.

– Mindkettő – felelte.

– És mit fogsz csinálni a szobáddal?

– Le fogom szedni az összes dedós dolgot a falról, és a helyükre posztereket és fotókat teszek majd. Csak erre van pénzem. Aztán kicsit meg kell puhítanom az apukámat. Ki kell derítenem, hogy hajlandó-e segíteni nekem a drágább átalakításokkal. Szeretnék egy új ágytakarót és szőnyeget, függönyöket és tapétát. A szobámban most minden rózsaszín, de én ki nem állhatom a rózsaszínt!

Ekkor megérkeztünk Kishiék háza elé. Becsöngettem.

Claudia nővére, Janine nyitott ajtót.

Mary Anne és én összenéztünk. Janine tizenöt éves. Igazi zseni. Mary Anne és Kristy nem kedvelik, mert nagyon okos, és folyton kijavítja őket, bármit is mondanak. De engem nem zavar Janine. Szerintem rendes. Csak meg kell tanulni kezelni.

– Szia, Janine! – köszöntem.

Mary Anne csöndben maradt. Nagyon szégyenlős más emberek társaságában.

– Sziasztok! – felelte Janine. – Gyanítom, a klub gyűlésére érkeztek.

– Aha – válaszoltam.

– Tudod – kezdett bele Janine –, az „aha” kifejezés...

– Janine – szakítottam félbe –, észrevetted Mary Anne ruháit? Új farmerje és új pulcsija van. A saját pénzéből vette őket, a pénzből, amit bébicsőszködéssel keresett.

– A klub biztosan rettentő jól megy akkor – jegyezte meg Janine.

– Ó, így van. Rendkívül jól. – Úgy döntöttem, én is nagy szavakkal fogok dobálózni. – Az elnökünk körültekintő vezetésének köszönhetően egyszerre profitábilis és profi... pazarul profi – tettem hozzá. – Nos, most pedig folytatnunk kell tovább az utunkat.

Azzal elszaladtunk Janine mellett, fel az emeletre, de még hallottam, amint Janine utánunk kiált.

– A folytatni után redundáns azt mondani, hogy tovább!

Fogalmam sem volt, mit jelent az, hogy *redundáns*, de nem is érdekelt.

Beléptünk Claudia szobájába. Claudia törökülésben ült az ágyán, miközben a nagymamája, Mimi fésülte a haját. Claudia haja elképesztően gyönyörű. Hosszú, koromfekete, és mindig csillog. Valami különleges cuccot tesz rá.

Claudia és Stacey mostanában állandóan a hajukkal foglalkoznak. Hetente egyszer tojással mossák meg. Szerdánként és vasárnaponként pedig citromlevet öntenek rá – igazi citromból. Folyton noszogatnak, hogy én is használjak tojást és citromot a hajamra. Az én hajam hosszú, nagyon h-o-s-s-z-ú (majdnem a fenekemig ér). Vékony szálú és dús, és olyan szőke, hogy az már szinte fehér. Anya szerint a kukoricaselyemre hasonlít. Claudia azt mondja, a tojástól jó tartása lesz. Stacey szerint pedig a citromtól csillogni fog. Én pedig azt mondom, hogy ez az én hajam, és csak rám tartozik, hogy mit csinálok vele. (Az a tervem, hogy avokádókrémet kenek rá. Ha Claudiával és Stacey-vel összetesszük a fejünket, kijön egy egész saláta.)

– Sziasztok, lányok! – köszöntött minket lágy akcentusával Mimi.
– Kezdődik a gyűlésetek?

– Igen – felelte Mary Anne, miközben odahajolt Mimihez, és adott neki egy puszit. Ő és Mimi igazán különleges barátok.

– Nos, akkor hagylak benneteket dolgozni.

Mimi felállt, és kiment a szobából, épp akkor, amikor Stacey viharzott felfelé a lépcsőn. Pár pillanattal később Kristy követte őt.

– Üdv, mindenki! – kiáltotta Kristy. – Mindenki itt van? Nagyszerű. Tagdíjnap van. Elhoztátok a pénzeteket? És te a pénztárat, Stacey?

Kristy sosem vesztegeti az időt. Igazi „átveszem-az-irányítást, nem-vacakolok” típusú ember. Néha kissé főnökösködő, de nem túl

gyakran. Mary Anne szerint korábban sokkal rosszabb volt, de mostanában megpróbálja visszafogni magát.

– Itt van – felelte Stacey. Azzal kiborította a pénztár (egy nagy, barna boríték) tartalmát az ágyra. Néhány bankjegy és egy csomó érme gurult ki belőle. – Hét ötven – mondta, miután gyorsan megszámolta a pénzt.

Ezután mindannyian befizettük a heti tagdíjat.

– Nem rossz – szólalt meg Kristy. – Talán vehetnénk pár dolgot a Kölyök-Pakkokba.

A Kölyök-Pakkok olyan dobozok, amiket magunkkal viszünk, amikor bébiszitterkedünk valahol. Többnyire a régi társasainkkal, játékaikkal és képeskönyveinkkel vannak tele (amik viszont újdonságnak számítanak a gyerekeknek, akikre vigyázunk), de tartunk benne színezőket, matricás könyveket, rejtvénykönyveket és hasonlókat is, amiket időről időre lecserélünk. Ezeket a tagdíjunktól fizetjük.

De megéri. A gyerekek imádják a Kölyök-Pakkot, ezért folyton azt kérik a szüleiktől, hogy a Bébicsoászok Klubját alkalmazzák, így végül több munkát kapunk. Az apukám mindig azt mondta: „Pénzt kell költened ahhoz, hogy pénzt keress.” Igazi üzletember. És szerintem Kristy is igazi üzletasszony.

Brrr, brrr.

Az első telefonhívásunk. Claudia vette fel.

– Halló, Bébicsoászok Klubja... Ó, jó napot! ... Szombaton, háromtól ötig? Megnézem, és azonnal visszahívom. Visszhall! – Azzal letette a telefont.

Mary Anne már fel is csapta a nyilvántartásunk naptárát.

– Most szombaton? – kérdezte.

– Nem, a következő – felelte Claudia. – Mrs. Prezioso volt az. Szüksége van valakire, aki tud két órán át vigyázni Jennyre aznap délután. Ki ér rá?

A Bébicsőszök Klubjának szabályzata szerint a gyűlés alatt érkező hívások munkáit minden klubtagnak fel kell ajánlani. Ha valaki más időpontban, otthon hív fel minket, az persze más kérdés. Azokat a munkákat természetesen azonnal elvállalhatjuk. De a klub hívásai az egész csapatnak szólnak.

Mary Anne a naptárra pillantott.

– Mindannyian ráérünk – válaszolta.

– Hát, velem ne törődjete! – mondta gyorsan Claudia. – Nekem... nekem lehet, hogy aznap vásárolni kell mennem.

– Aha, nekem is – csatlakozott Stacey. – Claudiával.

Látszott rajtuk, hogy ezt akkor találták ki.

– És szerintem... szerintem én megígértem David Michaelnek, hogy aznap elviszem az új Disney-filmre – szabadkozott Kristy is sietősen.

David Michael Kristy kisöccse. (Van két bátyja is, ők már gimisek.) Amennyire én tudom, Kristy még sosem vitte David Michaelt moziba.

Mary Anne rám nézett.

– Vállald te a munkát! – javasoltam nagylelkűen.

De az igazság az, hogy Mary Anne-en kívül senki sem kedveli Jenny Preziosót. Mi többiek úgy gondoljuk, hogy Jenny igazi elkényeztetett kölyök. És a szülei is furák. De Mary jól kezeli Preziosóékat, és valamilyen oknál fogva Jennyt is szereti.

Claudia visszahívta Mrs. P.-t, hogy közölje vele, ki lesz a bébiszittere, és Mary Anne feljegyezte a megbízást a nyilvántartásban. Még

két telefon érkezett. Az első Mrs. Newtontól, aki a négyéves Jamie (az egyik kedvenc gyerekünk) mellé keresett bébicsőszet, a másik pedig Watson Brewertől.

Mr. Brewer annyira előre telefonált, hogy ismét mind az öten szabadok voltunk, de nagylelkűen Kristynek adtuk a munkát. Mivel Mr. Brewer (Kristy és a többiek csak Watsonnak hívják) Kristy mostohaapja lesz ősszel.

Kristy szülei néhány éve elváltak, és később, ugyanabban az évben Mrs. Thomas találkozgatni kezdett ezzel a nagyon gazdag férfival, Watson Brewerrel, aki egy villában lakik (nem viccelek, igazi villában) a város túlsó végén. Mr. Brewer szintén elvált. Két kicsi gyereke van, Karen és Andrew. Ők általában az anyukájukkal élnek, de minden második hétvégén és néha szünidőben is Mr. Brewernél vannak. Kristy nagyon szereti azokat a gyerekeket, és mivel nemsó-kára a mostohanővérük lesz, mindig engedjük neki, hogy ő vállalja Mr. Brewer megbízásait, ha épp ráér.

Brrr, brrr.

Most én vettem fel a telefont.

– Jó napot, Bébicsőszök Klubja!

– Halló? – szólt bele egy bizonytalan hang a vonal túlsó végén.

– Halló? – szólaltam meg én is.

– Halló, én... Mrs. Pike adta meg a számotokat. Szükségem lenne egy bébiszitterre. Igazából nagyon sok bébiszitterre van szükségem. És a ti szervezetetekről igazán jókat hallottam. A Slate Streeten lakom, nem messze Pike-éktől.

– Nos – feleltem élénken. – Nagyon köszönjük. Feltehetnék pár kérdést? – Kristy és a többiek már betanítottak, hogy hogyan kezeljem az új ügyfeleket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Sose vállald el, mielőtt kiderítenéd a legfontosabb tudnivalókat
– tanácsolta Kristy.

– Hány gyereke van? – kérdeztem.

– Három – felelte. – Bütyök, a legidősebb, hét. A neve Hamilton, ifjabb, ami azt illeti. Suzi négy, és Marnie a kisbaba. Ő másfél éves.

– Bütyök és Suzi? – kérdeztem vissza. – Ön Mrs. Barrett?

– Pontosan.

– Találkoztam Bütyökkel és Suzival Pike-éknál ma délután.

Beszámoltam neki Suzi térdéről. Majd feltettem még néhány kérdést, végül pedig Mrs. Barrett így szólt:

– Azt hiszem, jó, ha tudod, hogy a férjem és én nemrég elváltunk. Ez egy nehéz időszak a gyerekeimnek. Munkát kell találnom, ők pedig ahhoz szoktak, hogy az apjuk is itt van velük, én pedig nem vagyok túlságosan összeszedett.

Azta. Ezzel együtt tudok érezni.

Mikor kiderült, hogy csak én érek rá aznap délután, amikor Mrs. Barrettnek bébiszitterre van szüksége, titkon örültem. Ugyan alig ismertem a gyerekeit, de máris közel éreztem magam hozzájuk.